

εὐχαριστημένοι μόνο που είχαμ μία τόσο ὡμορφὴ κόρη κι' ὁ πατέρας της μοῦ τὴν συνέστησε μὲ μεγάλη ὑπερφάνεια. Φάνεται ὅμως ὅτι ἡ Πήρλ, ἔτσι τὴ λέγαν, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού μ' ἀντίκρουσε, ἔνοιωσε γιὰ μένα αὐτὸ πού λένε κεραυνοβόλο ἔρωτα. Μὲ περιπόταν ἰδιαίτερος, μὲ κούταξε στὰ μάτια, γιὰ νὰ μαντεύῃ κάθε ἐπιθυμία μου καὶ κρεμόταν κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ χεῖλιά μου ὅταν μιλοῦσα. Μὰ κι' ἐγὼ εἶχα γοητευθῆ τόσο πολὺ ἀπὸ τὴν ὡμορφίαν της, ὥστε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔγινε ἀχώριστος φίλος τοῦ Ντραύτον καὶ σιγά-σιγά ὁ πῶ στενὸς φίλος αὐτῆς τῆς οἰκογενείας. Τοὺς εἶχα πῆ ὅτι ἐργαζόμενος ὡς ἀπλὸς ἐργάτης στὰ ἐργοστάσια τοῦ φίλου μου τοῦ Φάλκεστον καὶ μιλοῦσα μ' ἀγανάκτησι γιὰ τὴν πολὺ δουλειὰ πού εἶχα καὶ τὸ λίγο ἡμερομίσθιο πού ἔπαιρνα. "Ὅσο μπορούσα ὅμως κρυφὰ τὸς βοηθοῦσα χρηματικῶς, στέλνοντάς τους μ' ἀνώνυμα γράμματα ἔντι σωρὸ δολλάρια, πράγματα πού πήγαινε νὰ τρελλάνῃ τὸν Ντραύτον ἀπὸ τὴν πολλὴ σκέψι πού ἔκανε γιὰ νὰ μαζέψῃ τὸν πλοῦσιον προπάτη του. Τώρα ἡ Πήρλ μ' ἀγαποῦσε μ' ἔναν παράφορο ἔρωτα καὶ κάθε τόσο μοῦ μιλοῦσε γιὰ τὸ γάμο μας. "Ὁ πατέρας της ἦταν κι' αὐτὸς σύμφωνος γιὰ τὴν ἐνωσίμας. Καὶ θὰ παντρευόμουν αὐτὴ τὴν ὡμορφὴ μικρούλα, ἀν' ἡ τύχη δὲν μοῦ ἔπαίε ἕνα ἄσχημο παιγνίδι. Μιὰ μέρα ὁ Ντραύτον πού δὲν εἶχε δουλειὰ ἔρχε καὶ μὲ ζήτησε στὰ ἐργοστάσια τοῦ Φάλκεστον. Τοῦ ἀπάντησαν φυσικὰ ὅτι δὲν ἐργαζόμενος ἔκει' πέρα. "Ἐκεῖνος ἐπέμενε καὶ τέλος, κατάφερε νὰ παρουσιασθῇ μπροστὰ στὸν Φάλκεστον γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τὸν πληροφορήσῃ γιὰ τὸ ἄτομό μου. Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπλήξι του ὅταν σὸ πρόσωπο τοῦ βιομηχάνου γνώρισε τὸν ἀληθινὸ πού μὲ συντρόφευε. "Ὁ Χάρου πού δὲν ἔφερε τὸ εἰδύλλιο μου, τοῦ διηγήθηκε τὸς ποῖος ἦμουν καὶ γιὰ ποῖο λόγον παρουσιαζόμενος ὡς ἐργατικὸς. "Ὁ Ντραύτον τὰ εἶχε κυριολεκτικῶς χαμένω. Γύρισε σὸ σπίτι του, διηγήθηκε τὴν παράδοξη ἱστορία τῆς γυναίκα του κι' εἶπε στὴν Πήρλ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μὰ ἡ ὡμορφὴ μικρούλα εἶχε πολὺ τρυφερὴ καρδιά. Κι' ὅταν ὁ πατέρας της ἔφυγε γιὰ νὰ πάσῃ σὸ συνθησμένο κέντρο πού μαζεύουσατε, ἡ Πήρλ, πού εἶχε μείνει ἐντελὸς μόνη, γιατί εἶχε φύγει κι' ἡ μητέρα της, ἔκοιτε τίς ἡμέρες της μὲ τὸ εὐνοῖο τοῦ πατέρα της καὶ πέθανε. "Ὅταν πῆγαν νὰ τοὺς ἐπισκεφθῶ ἀνύποπτος, ἀκουσα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τους νὰ οὐλοῦντὴ πένθιμα ὁ σκύλλος ἐνὸς ἐνοίκου αὐτῆς τῆς παλιᾶς πολυκατοικίας. Μ' ἔνα κακὸ προσέοθημα στὴν καρδιά, ἐνοιεῖα τὸ δωμάτιο, ἡδ' ὀπισθονόσημα μὲ φρίκη: "Ἡ γυναίκα τοῦ Ντραύτον κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της τὸ ματεμένο πῆλιον τῆς κόρης της καὶ γελοῖνε τρελλῶ ἀπὸ τὴν ἀπελπίσια της, ἐνὸς τὰ μικρὰ παιδιὰ της μαζεμένα γύρω της ἔκλαιγαν ἀπὸ τὸ σῆθος τους. Δὲν γρησίσθηκα καὶ πολὺ γιὰ νὰ μαντέψω τὴν τραγωδίαν πού εἶχε ἐτευλιθῆ ἔκει' μέσα. "Ἡ Πήρλ, καταλαβαίνουσα ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ νίψῃ γυναίκα ἐνὸς πλοῦσιου ἐπιστήμιου, καὶ νοιζόντουσε πῆ τὴν κοροιδεῖω, εἶχε προτιμήσει ν' αὐτοκτονήσῃ. "Ἐφυγα σὴν ἐγκληματίας ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σπίτι, τὸ ὅποιο εἶχα βυθίσῃ γωρὶς νὰ τὸ θέλω, σὴν δυστυνία. Καὶ ποσοπάθησα νὰ τῶν παρηγορησῶ, στέλνοντάς τους ἕνα μενάλω χρηματικὸ ποσό. Μὰ ὅτανονοι πληγῆς πού δὲν γιαιορῶνται μὲ τὰ νῆματα. "Ὁ Ντραύτον ἀπὸ τὴ λήπη του κατάντησε ἀλκοολικὸς, ἡ γυναίκα του κλείσθηκε σ' ἕνα ψυιασροῖο καὶ τὰ παιδιὰ του στᾶλθηκαν σ' ἕνα ἄσυλο. "Ὅσο γιὰ μένα, ἀκόμα δὲν μποροῦ νὰ ξενοῦσα αὐτὴ τὴν ποειπέτεια μου. Καὶ τώρα σὰς παρακαλῶ, νὰ μὲ συννωρῶσετε πού ἀντὶ νὰ εἶπε διασκεδάσω σὰς λήπιμα μὲ τὴν ἱστορία μου. Σὰς διαλογῶ ὅμως ὅτι εἶνα σκοπὸς νὰ παντρευθῶ ἀληθινῶς τὴν Πήρλ Ντραύτον γιατί τὸν ἀγαποῦσα. Μὰ ἡ τύχη δὲν τὸ θέλλουσε.

Κι' ὁ δάκτωρ Τόμας "Αουτλεϊ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἀπογορητικῶς τοὺς φίλους του κι' ἔπειτα τράβηξε δλουόνανος ποδὶ τῆς ἐνοτικῆς συνωκίας τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ νὰ πῆ κανένα κραστὶ μὲ τῶν ἀπλοϊκῶν φίλων του καὶ νὰ ξεγᾶσῃ τὸ μενάλω λήπι πού βασάνιζε τὴν καρδιά του. ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΣΑΚΚΑΚΙ ΤΟΥ ΖΟΛΑ

"Ὁ 'Αλμπέρ Βόλφ διηγείται στὰ 'Απομνημονεμάτα του τὴν ἀκόλουθη ἱστορία:

"Ἡ σκηνὴ στὴν πλατεία τοῦ Πανθέου. Κάνει κρύο τρομερὸ. "Ἐνας χλωμὸς νέος, μὲ κατάμαυρα μαλλιά, πλησιάζει μιὰ κοπέλιτσα πού τὸν περιμένει ἔκει' μιὰ ὀλόκληρη ὥρα.

—Λοιπὸν; Βρῆκες τίποτε; τὸν ρωτᾷ ἡ νέα.

—Τίποτε! Δὲν ἠμπορεσα νὰ βρῶ κανένα γνωστὸ μου.

—Μὰ ἐγὼ πενωῦ κ' ἡ ὥρα πάει πέντε.

—Καὶ γὼ δὲν σὲ θέλω ἀπ' τὴν πείνα!

—Ὅποτε θὰ μὲ νοῦμε νηστικὸ σῆμερα;

"Ὁ νέος μένει μιὰ στιγμή σιωπηλὸς, σκεπτικὸς. Κατόπιν μὲ μιὰ ἐξαφικὴ ἀπόφασι, θγάζει τὸ σακκάκι του, μὲ παγωνιά δέκα σαβμῶν κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν, τὸ δίνει στὴν φιλεναδοῦλα του καὶ τῆς λέγει:

—Πήγαινε το σὸ ἐνεχυροδανειστήριο κι' ἀγόρασε κάτι νὰ φάμε.

Καὶ γυρνᾷ μὲ τὸ ποικάσιον σὸ δωμάτιο του.

"Ὁ καιρὸς δὲν δίσασε δυστυχῶς τὸ δνομα τῆς μικρούλας. "Ὁ νέος ὠνομαζότανε Αἰμίλιος Ζολᾶ.

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΚΑΤΑΝΤΙΑ

"Αφῶτου γνωριστήκαμε μ' ἔκανες ἄνω-κάτω καὶ τὸ μυαλό μου ρούφηξες ὡσάν αὐγὸ μελᾶτο κ' ἔπαυε νὰ μὲ συγκινῇ, ἔκτός ἐσε, πάσα γυνὴ

κι' ὅπως τὸ γάλα τοῦ Νεοτλέ, τὰ πάντα, ἔνα-ἔνα ὅλα συμπεκνωθήκανε, στὰ μάτια μου, σὲ σένα...

Καὶ σὺ πὼς χάνεσαι, μοῦ λές, γιὰ μένα καὶ τὸ λές καὶ κλαῖς μὰ νοιώθω, μ' ἔλη τὴ θαθειά τὴν τέχνη σου, στὰ χέρια ὅταν σὲ παίρνω, πὼς ποτὲ δὲν σὲ κρατᾶω ἀκέρησα, καὶ πὼς ξεφεύγεις μὲ τὸ νοῦ σ' ἀγκάλην, ἴσως, ἀλλουνοῦ,

καὶ γιὰ τὰ μαῦρα, ὅταν ρωτῶ, σημάδια τοῦ κορμιού σου, λές, πὼς σοῦ τᾶκανα ἐγὼ, φόνισσα, σουλλοῖσου! Τί κι' ἄν σὲ σηκῶνω τὴ γροθιά,

μόνος, σάν θρῖσκομα, ἐραθιά, ἀφοῦ τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή, ἀν πρόβελνε, στοχάζου, σὲ χᾶδι, ἀνάσχηρη, ἀπαλό, θάπεφτε στὰ μαλλιά σου!

Λέω νὰ φύγω, ἀμαρτωλῆ, μὰ πάλι λέω, τί μ' ὀφείλει...

καὶ πὼς νὰ σ' ἀποχωριστῶ, τώρα πειὰ πού τὰ χεῖλη, μὲ τὰ φιλιά σου ἀπόχτησαν ἀνάμησι, πὲ θῆλυ!

Καὶ πὼς μπορῶ νὰ λυτρωθῶ κι' ἄν τὸ ζητῶ κι' ἄν τὸ ποθῶ, μαζύ σου πού ἔνα ποτὲ δεθῆ καὶ μὲ ψυχὴ καὶ σῶμα, σάν τὸ σκυλλί μὲ τὸ λουρί κ' ἡ ψείρα μὲ τὴ θρώμα,

τὸ κρῖμα μὲ τὸν περσισμό, τὸ πέσιμο μὲ τὸν γκρεμό,

τὰ δάντυλα μὲ τὴν κλοπῆ, ὁ ἄσρασος μὲ τὸ στοδῶμα καὶ σάν ὄνιες πλεξουθιαστὰς πενοῦσαμε σὸ χῶμα...

κ' ἐγὼ ὁ ἀλύγιτος, ἐγὼ, σὲ μιὰ κοκλίτσα, ἔμπρος, λυγῶ ἐνὸς πού μὲς στὴ νοῦφια μου τῶν γυναικῶν κρατοῦσα τὴν περφοῦσια καὶ τιπὴ καὶ τίς ἐξευτελοῦσα καὶ κούβουσε ἀπ' τὴ νειτονιά,

ἀπ' τὴ ντροπὴ μου, ὠμοροσινιά κι' ὅταν περνοῦ ἀπὸ τὰ στενά τὰ θηλλικὰ στίς πόστες μὲ θλέπουσε χλευαστικὰ καὶ κλειοῦν τὸ μάτι οἱ μῶρτες...

ΑΓΑΠΕΣ ΜΟΥ ΓΥΡΕΥΕΙΣ ΜΑΡΓΑΡΩ...

"Αγάπες μου γυρευέεις, Μαργαρά, ἀγάπες, σάν κι' αὐτὲς πού εἶχα γνωρῆσει, ὅταν παιδικὰ ἀκόμα τρυφερὸ, πήγαινα σὸ σχολεῖο τοῦ μάρμπρα Ζήση...

"Αγάπες μου γυρευέεις, Μαργαρά, ἀγάπες, σάν κ' ἐκεῖνες πού εἶχα νοιώσει, στὰ εφηθικά μου χρόνια, τὸν καιρὸ πού ἡ καρδιά μου πάντα εἶχε νὰ ὄση...

Καὶ σ' ἔρημα ἀκοσινιάλια μὲ γυρνᾶς κι' ὅσα φιλιά σοῦ κλέψω ἔκει' καὶ χᾶδια...

"Ὀρες μέσας στὰ πάρκα μὲ πλανᾶς μὰ ἐγὼ γυρῶ κατάκοπος τὰ θράδεια!

Καὶ νὰ στενάσωμε ὅταν σοῦ μιλῶ κάπου τὸν ἔρωτά μας τὸν ἀλήτη, τὸ θέλλεμα χαμηλώνεις ντροπαλό καὶ πάντα, μοναχός, μπαῖνω σὸ σπίτι...

Στὸ πάρκο, ἔχθες, πού πέφτανε χλωμά τὰ φύλλα καὶ φουσοῖς θορειασάκι, τὸ χέρι μου θὰ τῶνοιωσει σιμὰ νὰ τρέμη, σὸ δικὸ σου τὸ χερράκι.

Καὶ θάπες μὲ τὸ σκέψι σου, ἐραθῆ, ὅπως σιμὰ καθόμαστε κ' οἱ δύο, πὼς ἔτρεπε ἀπὸ ἔρωτα θαθῶ... (Ποῦ νᾶξερης, πὼς ἦταν ἀπ' τὸ κρῶ!..)

"Ἡ ἐξοχί, ἡ πορείες, ἡ ἀμμουδιά καὶ τὰ φιλιά σὸ πάρκο θέλλουν νεῖτα, δὲν φτάνω μοναχά, μὲ τὴν καρδιά, στὰ χρόνια μου, νὰ πάρω αὐτὴ τὴ στράτα!

"Ἡ ἀγάπη μου, φοβοῦμαι, ἡ στωγῆ, ἀστεγη μὴν κρῶσχη κάτω ἀπ' τᾶστρα. Θέλει μιὰ καιραροῦσα, προσογῆ κι' ὅταν φουσίε θορρηᾶς, θέλει θερμᾶστρα...